

[Undervisningsministeren.]

Provinsturneer, disse Udflygter til Provinsen, som det ærede Medlem lidt haanligt sagde, der ikke vilde holde længe. I det andet høje Ting nævnte jeg Udtalelser fra Provinspressen, der særlig vedrørte Skuespillene, men for øvrigt ogsaa Balletten. Der er senere tilgaaet mig en hel Række Udtalelser fra Provinspressen om Det kongelige Teaters Turneer, fra Lolland-Falster, Nakskov-Blade og Nykøbing-Blade; jeg har en Artikel fra Lolland-Falsters Folketidende, et stort og ledende Venstreblad, med den mest straalende Anmeldelse, desuden en Artikel i Anledning af Provins-teaterdirektøernes Henvendelse, og hvori det hedder:

„Det kan være godt nok, men vi kan nu ikke leve af „Pigernes Jens“ en hel Vinter igennem, vi maa ogsaa have andet og mere.“

Fra Jylland, fra Hovedlandet, skal jeg her anføre et Par ganske friske Udtalelser i den stedlige Presse. Den maa dog betyde noget, den er dog vist Udtryk for Opfattelsen hos en væsentlig Del af Befolkningen paa de Steder. „Sydvestjylland“ skriver i Anledning af Operaturneen med „Den solgte Brud“:

„Hr. Johannes Fønss har ikke kunnet finde nogen Opera, som bedre og mere overbevisende end Smetanas „Den solgte Brud“ kunde overbevise Folk om, hvor meningsløs og uretfærdig den Kampagne har været, hvis Hensigt har været at berøve os den værdifulde og særegne Kulturfaktor, hvis store Betydning for vort hjemlige Musikliv er uomtvistelig... og det orkanagtige Bifald, der Gang efter Gang lød gennem Salen, viste til fulde, at der netop — og ikke mindst i Provinsen — er Jordbund for denne Kunststart.“

Det er endda den mest omstridte.

„Vestkysten“ skrev nu for nylig, den 5. ds., i Anledning af samme Forestilling:

„Adskillige har gennem Radioen haft Lejlighed til at høre Operaer, men at høre en Opera er ikke det samme som at høre og se.... Det var derfor ikke alene en fortjenstfuld, men ogsaa en haardt tiltrængt Opgave, Operaen tog op, at drage rundt i Landet, ikke alene til de større Byer, men ogsaa til en Mængde mindre for at lade Operaen fremtræde lyslevende for Tilhørerne. Denne første Turné bragte Operaen en Mængde Venner over det ganske Land. Folket i vide Kredse fik Øjnene op for, at Operaen er en Kunststart, der kulturelt set betyder noget og ikke kan undværes, uden at meget

af det, Tusinder regner for absolut hørende til Kultur, slaas i Stykker.... Publikum var naturligvis begejstret.... Det var atter en stor Operaaften, og man kan ikke slutte paa nogen anden eller bedre Maade end denne: Paa snarligt Gensyn.“

Med disse Ord fra Vestkysten, baade i og uden Gaasesøjne, skal jeg endnu en Gang anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse i det høje Ting.

Støgger Nielsen: Jeg forstod ikke det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), der ret stærkt hævdede, at Oppositionen var for smaalig i sin Stilling — saadan maatte jeg forstaa det — over for Teatret, men sluttede sin kraftige Tale med at anbefale at stemme imod Lovforslaget. Jeg finder dette mildest talt noget mærkværdigt, idet jeg dog maa gaa ud fra, at der, da det ærede Medlem ikke har stillet noget Ændringsforslag, hvilket der har været Anledning til, maa være adskilligt i vore Ændringsforslag, som falder sammen med det ærede Medlems Opfattelse. Jeg blev endnu mere forbavset ved at høre det andet radikale Medlem, det ærede 19de tingvalgte Medlem (Rasmussen [Hvolbæk]), som ligeledes gik stærkt imod Lovforslaget, udtale, at efter den Betænkning, der var afgivet af Folketinget, var Striden mellem Mindretallet og Flertallet en Strid om Kejserens Skæg. Motiveringen derfor fandt det ærede Medlem i, at baade Flertallet og Mindretallet havde givet Tilslutning til Opretholdelsen af de tre Kunstarter paa Det kongelige Teater. Men det ærede Medlem maa vide, at Mindretallet ønskede Driften baseret paa et ganske andet økonomisk Grundlag, og det forandrer helt Billedet. Vort Parti har gentagende hævdet, at vor Interesse i Nationalscenen hovedsagelig laa paa Skuespillets Omraade, og at vi derfor heller ikke vilde afvise et rimeligt Statstilskud. Operaen og Balletten er efter vor og andres Mening de Omraader af Teatrets Virksomhed, som tynger haardest paa Budgettet, og det bør derfor i første Linie — det har jeg sagt tidligere, men jeg skal lige resumere det — være de Kredse af Befolkningen, som har den lette og naturlige Adgang til Teatret, der bærer den økonomiske Risiko derved, hvis disse to sidstnævnte Kunstarter skal opretholdes.

Saadan er vor Stilling, og det ærede Medlem kan da ikke mene, at det drejer sig om en Strid om Kejserens Skæg, saa meget mindre som jeg hørte det ærede Medlem vende sig imod, at Hovedstads-